

ÚJ REND

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1155

04.05.2025 (136)

Hitler a háborúban : Mi történt *valójában* ?

A.V. Schaerffenberg

2. rész

1. fejezet:

Ki kezdte valójában a háborút?

Aki Európában a háború fáklyáját lobogtatja, az nem kívánhat mást, csak káoszt."

Adolf Hitler, 1939. augusztus 3.

Bár a hagyományos történészek általánosan őt tartják a második világháború egyedüli felelősenek, ez a szerep Adolf Hitlernek személyesen és ideológiailag is teljesen alkalmatlan volt. Az első világháborúban egyszerű katonaként szemtanúja volt közeli bajtársai erőszakos halálának, és maga is egy gyötrelmes mustárgáz-támadás áldozata lett, amely majdnem a látását is elvette. A fronton töltött négy év során szembesült a lövészárkok-háború kimondhatatlan borzalmaival, és ezt az élményt soha nem kívánta megismételni sem magának, sem honfitársainak.

A fegyverszünet után kidolgozta a nemzetiszocializmust, amelynek központi tétele az árja emberiség megőrzése. Hitler azt tanította, hogy minden fehér ember,

függetlenül az egyes nemzetiségektől, egy faj testvére. Ezért az árjak közötti háborúk testvérgyilkos konfliktusok, amelyeket el kell kerülni. A háborúban - siránkozott - a legjobb egyének azok a katonák, akik a legönzetlenebbül adják életüket a hazájukért, és ezáltal a társadalom elszegényedik legértékesebb tagjainak elvesztésével. Német kancellárrá választása után Hitler legfőbb szenvedélye nem az újramilitarizálás, hanem országa társadalmi megújítása volt. A kulturális reform különösen lenyűgözte, és élete hátralévő részét a német városok megújításával akarta tölteni. Amikor a háború bekövetkezett, azt igazi érdeklődésének elterelésének tekintette, és gyakran sajnálatát fejezte ki, hogy nem foglalkozott boldogabban a közmunkaprojektek megvalósításával. Mint még a konfliktus alatt is többször kifejtette, "lelkes építő, de vonakodó tábornok vagyok", ami aligha jellemzi az ellenségei által neki szánt "világhódító" szerepet.

Hitler azonban élénken érdeklődött a nemzetközi ügyek iránt, különösen, ha azok közvetlenül a szovjet fenyegetést érintették. A Harmadik Birodalom és a fasiszta Olaszország együttesen központi "tengelyként" működne, amely köré a többi kontinentális nép összefoghatna, megerősítve a közép-európai gerincet. A császári Japán megfékezne a kommunizmus ázsiai terjedését, míg a Nagy-Britanniával kötött szövetség a világ legnagyobb tengeri hatalmát a legerősebb hadsereggel, a német fegyveres erőkkel, a Wehrmachttal egyesítené. A szovjet kolosszus így megfékezve, háború nélkül omlana össze. Így remélte.

Amikor azonban az ellenségeskedést már nem lehetett elkerülni, Hitler megragadta az alkalmat. A nyugati fronton több mint húsz évvel korábban szerzett első kézből származó tapasztalatai úgy tanították őt, ahogy semmilyen formális katonai oktatás nem tudta volna. Ráadásul a háború utáni politikai kampányai - amelyek ismételten a tömegakcióra helyezték a hangsúlyt - maguk is úgy zajlottak, mint a harci kampányok. Tagadhatatlan azonban, hogy Adolf Hitler természetes adottságai voltak a legfontosabb tényezők abban, hogy a 20. század, sőt talán minden idők legnagyobb hadvezére legyen. Az ebben a történetben idézett számos példa kiemelkedő képességeire alátámasztja Hitler megkérdőjelezhetetlen státuszát a második világháború legjelentősebb stratégájaként és vezetőjeként. Jellemző ezek közül a belgiumi Eben Emael erőd elfoglalására vonatkozó saját terve, amely nélkül az egész nyugati hadjárat nem lett volna lehetséges, valamint a német hadseregek egyszemélyes megmentése 1941 kora telén, amikor az egész keleti front a közvetlen összeomlás szélén állt. Ezekre és még sok más katonai teljesítményre nem volt példa, olyannyira, hogy lehetetlen elképzelni, hogy más vezető, akár a tengelyhatalmak, akár a szövetségesek, véghez tudta volna vinni őket.

Ez nem azt jelenti, hogy soha nem követett el hibát. Ahogy Hitler mondta magáról közvetlenül Franciaország sikeres lerohanása előtt, 1940 tavaszán:

"Churchill úr nemrég egy rádióadásban kijelentette, hogy 16 hibát számolt össze, amit eddig elkövettem ebben a háborúban. Téved. Legalább kétszer annyi hibát követtem el, amennyiről tudomásom van! De ha Churchill úr és követői csak egyetlen hibát követtek el, az sokkal nagyobb, mint bármelyik, amit én valaha is elkövettem; nevezetesen, amikor elkezdték ezt a háborút, amelynek elkerülhetetlenül a Brit Birodalom felbomlásával kell végződnie, függetlenül annak kimenetelétől."

Hitler legsúlyosabb hibája, mint azt későn beismerte, az volt, hogy a német vezérkarban bízott. Mivel szavahihető ember volt, nem tudta elképzelni, hogy bárki más, különösen egy német tiszt, becsstelenül cselekedne. Mégis, az 1945-ös végső vereségért elsősorban néhány német tábornokot terhelte a felelősség, a legrosszabb árulócsapatot, amelyet valaha bármely országnak okoztak. A nyugati szövetségesekkel ellentétben Hitler nem ezüstkánállal a szájában született. A vagyon, a társadalmi rang, a politika-ügy-ahogyan és a személyes hatalom vagy presztízs - éppen azok a dolgok, amelyek megszállták F.D.R.-t és Churchillt - taszították őt. Míg Rooseveltt a New York-i pénzügyi elit társaságában szórakozott a Hyde Parkban, addig a szegénységben élő Hitler néhány guldenért árulta akvarelljeit Bécsben. Később, amikor Hitler névtelen katonaként az életét kockáztatta a nyugati fronton, Churchill a londoni belügyminisztérium biztonságából ausztrálok ezreit küldte értelmetlenül lemeszárolni Gallipoli partjaira, Sztálin pedig rablótámadással foglalkozott a cári Oroszországban.

Hitlert a közgondolkodásban olyan régóta a világ valaha ismert legszörnyűbb zsarnokságával azonosítják, hogy aki megtudja az igazságot az uralmáról, mindig megdöbben. Ha a saját korának összefüggésében vizsgáljuk meg, sok mindent tisztázhatunk. Az első világháború végéig Németországot egy elavult monarchia irányította. Ennek elmúlásával az ország szakadt az önjelölt marxisták között, akik Németországot csak a Szovjetunió lábzsámolyának tekintették; a kapitalista konzervatívok között, akiket inkább érdekelt a vagyonuk, mint fajuk megőrzése; és a 20-as évek "kellemes dekadenciájában" vergődő kabarédemokraták között. Röviden, Németországban egyszerűen nem volt hagyománya a jó kormányzásnak.

Amikor Hitler kancellár lett, nem volt előzménye, amelyre építeni tudott volna egy értelmes közigazgatást, mégis a nemzetét elborító káosz új közrenddel való felváltásért kiáltott. Az egyetlen alternatíva, amellyel szembesülhetett, az önkényuralom vagy a társadalmi felbomlás volt. Igaz, hogy ő volt a történelem egyik leghatalmasabb embere, de nem a kormányhatalma vagy a rendelkezésére álló fegyveres erők miatt, hanem népe elsőpró odaadása miatt. Egyetlen más személyt sem szerettek jobban polgártársai. Nem is uralkodott a beleegyezésük nélkül. Végül is ők választották őt a hatalomba, mint törvényes képviselőjüket. Ezt követően a legfontosabb békeidőben hozott döntéseiről mindig konzultált velük

népszavazásokon, amelyeken arra kérték őket, hogy szavazzanak politikája mellett vagy ellen. E népszavazásokon, amelyek integritását nemzetközi ellenőrző bizottságok felügyelték, néhányan Németországgal szemben ellenséges országokból, a választók 90%-a és még ennél is többen, leggyakrabban e százalékos arány felső tartományában, következetesen a nemzetiszocialista rendszert támogatták. Például az 1938. december 4-i szudétanémetországi választásokon leadott 2,94 millió szavazatból 2,64 millió szavazat (98,8%) az NSDAP-ra esett. Ugyanebben az évben korábban, amikor Hitler megkérdezte az osztrák népet, hogy akar-e a Harmadik Birodalom részévé válni, 99,7% válaszolt igennel.

A Földön sem korábban, sem azóta nem volt olyan demokratikus politikus, aki ilyen népszerűsége tett volna szert. Érthető, hogy a mélyen gyökerező gyűlöletük e rendkívül népszerű ember iránt a személyes féltékenységekben gyökerezett. Roosevelt, Churchill, Clinton, Bush és a zsidók összes többi frontembere soha nem tudott több mint a töredékét elérni annak a támogatásnak, amit Adolf Hitler kapott polgártársaitól. Ha a demokrácia a "népuralom", akkor ő a szó legszorosabb értelmében "demokrata" volt. Ahogy ő maga kérdezte: "Hol van hasonló "demokrácia" más országokban? Hol máshol olvadt össze ennyire teljesen nép és vezetés, nemzet és kormányzat, és áll ilyen közel egymáshoz?". Még így is, ahogyan a Führer "asztali beszélgetésében" világossá tette, a Harmadik Birodalom populista államát hídnak tekintette egy általa oly nagyra becsült, az amerikai alkotmány mintájára, annak bevándorlási és honosítási törvényeivel kialakított faji-autoriter köztársaság felé. Tragikus módon a szabadságnak ezt a vízióját olyan külföldiek oltották ki, akik a tömegpusztítást részesítették előnyben a politikai szabadsággal szemben.

Talán semmi sem szemlélteti jobban a tengelyhatalmak és a szövetségesek vezetői közötti különbségeket, mint a háború alatt cserélt ajándékok összehasonlítása. Mussolini 1942-ben, 59. születésnapja alkalmából Hitlertől Friedrich Nietzsche, a nagy 19. századi filozófus műveinek gyönyörűen bekötött, teljes sorozatát kapta. Ugyanebben az évben Franklin Rooseveltnak születésnapjára Winston Churchillnek egy láda bourbont küldött.

Mindössze hat évvel azelőtt, hogy országa hadat üzent a Harmadik Birodalomnak, Churchill a *London Times* riporterének kérdésére, hogy mit gondol Adolf Hitlerrel, azt válaszolta, hogy ha Angliát valaha is olyan katasztrófák sújtanák, mint amilyenek Németországot sújtották, akkor Istenhez imádkozna egy olyan zseniális emberért, mint a Führer, hogy vezesse az angol népet a megmentés felé. Még ennél is elképesztőbb, hogy az előző évtizedben Churchill egy hosszú cikket írt a tekintélyes londoni *Illustrated Sunday Herald* számára (1920. február 8.), amelyben a kommunizmust zsidó terroristák által vezetett gyilkos zsarnokságnak minősítette, amelynek forradalmait könyörtelenül ki kell irtani, bármely országban

is jelenjenek meg.

Ugyanebben az évtizedben kijelentette: "A civilizált világ kötelessége Oroszország visszafoglalása. A szovjetek nem képviselik Oroszországot. Ők egy olyan nemzetközi koncepciót képviselnek, amely teljesen idegen, sőt ellenséges azzal szemben, amit mi civilizációnak nevezünk. Oroszország ellen katonailag és erkölcsileg győzni túl nehéz feladat lenne egyedül az első világháború győzteseinek számára, és mivel ezt meg kell tennünk, Németországgal együtt fogjuk megtenni. Németország jobban ismeri Oroszországot, mint bárki más. Ez lesz számára a nagy lehetőség. Németország nélkül semmi sem lehetséges Európában, vele minden lehetséges". Mégis, amikor Hitler megfogadta javaslatát, és megragadta "a nagy lehetőséget", hogy megtámadja Oroszországot, Churchill "agresszorként" elítélte őt, és katonai segítséget küldött a szovjeteknek, akiket állítólag megvetett.

E zavarba ejtő ellentmondások ellenére a hagyományos történészek, figyelmen kívül hagyva a második világháború előtt kevesebb mint húsz évvel közzétett kommunista-, sőt zsidóellenes kijelentéseit, továbbra is a 20. század egyik legkiválóbb hőseként tartják számon, mivel megalkuvás nélkül ellenezte Adolf Hitlert és mindazt, amit a német vezető képviselt. Talán Churchill ellentétes személyiségét az alkoholizmussal való egész életen át tartó küzdelme összefüggésében lehet megérteni. Egyik legemlékezetesebb poénja egy női parlamenti képviselőnek szólt, aki keserűen panaszkodott, hogy azzal, hogy gyakran részegen jelent meg, lejáratta ezt a tekintélyes testületet. A nő által felvetett kérdést ügyesen megkerülve kijelentette: "Holnap józan leszek. De ön, asszonyom, még mindig csúnya lesz!"

Egy hasonló találkozás során Lady Astor szólította meg, aki nemrégiben értesült gazemberségének mértékéről: "Ha a felesége lennék - mondta neki -, mérget tennék a whiskyjébe!". "És ha én lennék a férjed", fordult rá, "én meginnám!"

Még legjobb barátja, Franklin Rooseveltnél is úgy emlegette, hogy "az a részeges csavargó". Amikor 1940 nyarán meglátogatta a brit miniszterelnököt, Sumner Welles állítólag összefüggéstelen, alkoholos ködben találta őt. Érzelmi instabilitásához hozzájárulhatott Churchill politikailag problematikus származása, amelyet igyekezett titokban tartani. Édesanyja Jenny Jerome, egy amerikai zsidó nő volt. Amikor Franklin Rooseveltnél zsidó származását ráadásul a legfőbb szövetséges vezetésbe is beleszámítjuk, világossá válik faji identitása és Hitler kitörölhetetlen gyűlöletének eredete.

Az biztos, hogy Churchill személyes viselkedése gyakran túllépte a különység határait, és az igazi örület határát súrolta, mint például a női alsónemű viselésére és a meztelen exhibicionizmusra való örült hajlama. Például 1942-ben, amikor Washingtonban tett látogatást, teljesen meztelenül szembesült egy megdöbbenett F.D.R.-rel, és csak annyit magyarázott: "Látja, elnök úr, nincs semmi rejteget-

nivalóm ön előtt!". Egy későbbi alkalommal a miniszterelnököt annyira meghatotta érzelmileg az egyik kiképzési bevetés során alacsonyan fölötté repülő brit bombázók látványa, hogy minden ruháját levetkőztette, majd sikoltozva meztelenül rohant át a tamáskodón az összegyűlt RAF-tisztek és a repülőgépgyár vezetőinek megdöbbenésére. Az ehhez hasonló sajnálatos eseményekről szóló nyilvános tudomásszerzést természetesen nemzetbiztonsági és morális okokra hivatkozva egészen 1945 utánig elhallgatták.

Churchillt azonban a háború és az azzal járó emberi pusztítás iránti beteges szenvedély motiválta. A casablancai konferencián azon elmélkedett Rooseveltnek, hogy csak háború idején lehet haladást elérni; békében csak önelégültség van, állította. Dr. Goebbels Churchillben annak a görögnek a 20. századi megfelelőjét látta, aki Kr. e. 356-ban felgyújtotta a gyönyörű Diana templomát Efezusban, csak azért, hogy halhatatlanná tegye magát; a miniszterelnök "a pusztítás tényezője volt. Bizonyára úgy vonul be a történelembe, mint Európa Herostratusza, aki csak úgy képes megörökíteni a nevét, hogy lerombolja azt, amit sok nemzedék számos évszázad alatt felépített" (1945. március 17.).

Churchill egész karrierje messze állt az erkölcsös magatartás védelmezőjének idealizált képétől, és az egész pályafutása a cselekre és az erkölcstelen manipulációra épült. Például 1941 júniusában Sir William Stephensonnal, az észak-amerikai brit titkosszolgálat vezetőjével átadatott az amerikai külügyminisztériumnak egy levelet, amelyet állítólag Elias Belmonte őrnagy írt, és amelyben a berlini bolíviai katonai attasét gyanúsította egy olyan összeesküvés vezetőjeként, amelynek célja a LaPaz-kormány Hitler segítségével történő megdöntése és egy náci bábállam felállítása volt Dél-Amerikában. Bár a levelet Stephenson teljesen kitalálta, az amerikai sajtó és a Roosevelt-kormányzat kritikátlanul hitelesnek fogadta el, ami miatt az ártatlan bolíviai őrnagyot méltatlanul leszerelték, és megtévesztett honfitársait arra készítette, hogy hadat üzenjenek Németországnak.

Bolívia német lakosságát ezt követően négy éven át internálták olyan körülmények között, amelyekről a dél-amerikai börtönök híresek. Eközben Churchill megtévesztésének valódi célja az volt, hogy az F.D.R.-nek egy újabb kész ürügyet szolgáltatson az amerikai közvéleménynek a Harmadik Birodalom elleni uszítására. Stephenson e propagandasiker nyomán egy "titkos náci térképet" hamisított, amely részletesen bemutatta Hitler Dél-Amerika elfoglalására vonatkozó terveit. Ennek az alattomos dokumentumnak a kitalált leleplezéseit az amerikai elnök teljes egészében lenyelte.

Egy évtizeddel korábban, az 1930-as évek elején Winston politikai karrierje már nem volt a régi. Randolph, az újjgazdag fia szerencsejáték-adósságai csóddal és szeretett vidéki birtokának, Chartwellnek az elvesztésével fenyegették. Kétségbeesésében csatlakozott a "Fókuszhoz", egy tucatnyi volt politikusból álló

titkos társasághoz, akik a gazdasági világválság idején elvesztették kényelmes kormányzati állásaikat, és elhatározták, hogy minden lehetséges eszközzel visszaszerzik azokat. Tudván, hogy ezek a munkanélküli "államférfiak" bármit mondanának vagy tennének, hogy visszakerüljenek a hatalomba, a zsidók kihalásztak a "Fókuszból" néhány nemzsidó szemfényvesztőt, akik Németország tervezett elpusztításának fedőszemélyei voltak. A legnagyobb fogásuk Winston Churchill volt.

1936-tól kezdve a "Fókusz" lakói az Amerikai Zsidó Kongresszus, a Brit Zsidók Londoni Képviselők Testülete, valamint Sir Bernard W. Cohen, a British Shell elnöke, a részleg elnöke, a londoni képviselőtestület gazdag támogatását élvezték. 50 000 fontot fizettek Churchillnek, hogy Hitler ellen agitáljon, akit, mint fentebb idéztük, személyesen is csodált. Churchill hírneve, mint a náciellenes ügyek prostituáltja, egyre nőtt. Hat évvel később azt mondta Franklin Rooseveltnek, hogy "a cionista politikához ékelődött".

1938-ban Winston 800 000 dollárt kapott a lovaggá ütött zsidó plutokratától, Sir Henry Starchostól, aki az *Anschluss* után elvesztette monopolisztikus tulajdonát Ausztriában. Az volt a feladata, hogy elítélje az országnak a Birodalommal való egyesülését, annak ellenére, hogy a nemzetközileg ellenőrzött népszavazásokon az osztrákok túlnyomó többsége a Németországhoz való csatlakozásra szavazott. Ugyanebben az évben a prágai kormány Londonba küldte a kommunistabarát külügyminisztert, Jan Masarykot, 2 millió fonttal a "Fókusz" számára, és utasítással, hogy tagjai buktassák meg Neville Chamberlaint, akit a csehek túl puhánynak tartottak a Führerrel szemben. A németek tudomást szereztek Churchill külföldi pénzek elfogadásáról, és közvetlenül a müncheni egyezmény előtt értesítették Chamberlaint, ami az egyik oka volt annak Hitler javára történő kiemenetelésének. Churchill új, jövedelmező karrierje azonban, mint a zsidó agendák felbérelt szócsöve, biztosítva volt.

Az úgynevezett "londoni villámháború" idején Churchillt a szövetséges sajtó dicsőítette, amiért férfiasan kiállt az angol nép mellett, osztozott a veszélyekben és nehézségekben, és arra bátorította őket, hogy kövessék személyes példáját, a dacos bátorságot. Valójában a brit hírszerzés jóval előre tudott minden német légitámadásról, és titokban továbbította az információkat Churchillnek, aki kivétel nélkül a vidéki magánmenhelyére menekült. Senki más nem tudta elkerülni a villámcsapást ezen a bizalmas menekülési útvonalon keresztül. Miután elhangzott a "minden tiszta", visszasompolygott Londonba, ahol a filmhíradó kamerái előtt mutogatta magát, miközben két, pufók, szivaros ujjával a *V-győzelemért* mudrát mutatta, és dacosan mormolta: "Elbírjuk!".

1940. november 14-én délután éppen elhajtott Londonból, hogy elkerülje a Luftwaffe várható visszatérését, amikor kódfejtőinek titkos jelentése arról tájékoztatta,

hogy a bombázók következő célpontja Coventry lesz. A főváros biztonságába visszatérve Churchill dacosan pózolt a főhadiszállása épületének tetején, és összeszorított öklével kihívta a nem létező nácikat az égen a riporterek és fotósok szeme láttára. A miniszterelnök fékezhetetlen bátorságáról készült képeket világszerte kiállították, miközben a Luftwaffe a távoli Coventry-t bombázta.

A brit civilek szenvedéseivel kapcsolatos irtózatosságnak példaként 1941. május 10-én éjjel Churchillt arról értesítették, hogy egy különösen súlyos légitámadás London ellen példátlanul nagy pusztítást okoz. Saját szavaival élve: "Mivel semmit sem tehettem ellene, bementem a privát vetítoszobámba, ahol élvezettel néztem egy Marx Brothers-filmet". Elgondolkodtató, hogy vajon a földalatti metróállomásokon az életükért bujkáló londoniak mit szólnak volna Churchillhez, ha tudták volna, hogy eközben ő egy amerikai zsidó filmet kacagott vidéki menedékének luxus biztonságában.

1944 júliusában, amikor a meggyengült Birodalom kevesebb mint egy év választotta el a vereségtől, Churchill lépfene-támadást rendelt el a német civilek ellen. Elborzadt tábornokai csak azzal győzték meg a tömeggyilkosságról, hogy emlékeztették, Hitler biztosan megtorolná, és jogosan küldene mérges gázzal felfegyverzett V-1-es repülő bombákat London ellen. Egy hónapig tartó vitákba telt, mire végül meggyőzték, hogy fel kell hagynia az árja népiirtás tervével. Ahogy később morogta: "A tábornokaim között lévő papok megakadályozták, hogy véghezvigyem a tervemet". Ha a lépfene-támadást végrehajtották volna, gyakorlatilag minden élőlényt kiirtottak volna az európai kontinensen, beleértve a szövetséges és semleges országok lakóit is.

A vérontás iránti minden szeretete ellenére Churchill, amellet, hogy fizikailag gyáva volt, rendkívül gyenge militarista volt. Az első világháború alatt az Admirális vezetőként ausztrál gyalogosok ezreit küldte a halálba egy előre eltervezett törökországi invázió során. A gallipoli bukás nem pusztán vereség volt, hanem súlyos megaláztatás a szövetségesek számára a törökök kezében, ami bármely más parancsnokot életfogytiglani pénzbüntetéssel sújtott volna. Churchill azonban inkább ravasz politikus volt, mint katonai vezető, és huszonöt évvel később ismét hatalomra került. Megismételte hibáját egy sokkal nagyobb halálos méretet öltő hibát, amikor a szövetségesek stratégiáját - a brit és amerikai tanácsadók figyelmeztetése ellenére is - arra terelte, ami szerinte "Európa puha alhasa" volt.

A szövetségesek katonáinak tízezrei estek el egy olyan olaszországi hadjáratban, amely feleslegesen meghosszabbította a háborút, és soha nem hozott stratégiai sikert. Közel két évnyi szenvedés és mészárlás után az angol-amerikai erők még mindig Olaszországban ragadtak, amikor Németország megadta magát, mindezt Churchill biztosítékainak köszönhetően, hogy 1943-ban "gyors áttörést fognak

elérni Ausztriába". Ralph Edwards, a brit haditengerészeti hadműveletek igazgatója, aki a háború során szorosan együttműködött Churchilllel, úgy jellemezte őt, mint "kétségkívül a történelem egyik legrosszabb stratégiáját" (Irving, *Churchill's War*, 2. kötet, 103).

Churchill mesterségesen megőrzött hírneve, mint az évszázad legnagyobb angol nyelvű szónoka, csak része a tartósan hamis imázsának. Felkavaró rádióadásaiban arra buzdította a briteket, hogy harcoljanak, tűrjenek és haljanak meg abban a háborúban, amelyet ő már régóta előkészített számukra. Nagyrészt ezeknek a lelkesítő adásoknak köszönhetően a brit nép a legrosszabb körülmények között is kitartott hat hosszú éven át, amelyben félmillióan veszítették életüket. Ez idő alatt gondosan eltitkolta Hitler Nagy-Britanniának tett, több mint nagylelkű békeajánlatait. Ugyancsak elrejtette annak a híres hangnak a valódi kilétét is, amelyről az angol férfiak és nők azt hitték, hogy hős miniszterelnöküké. A neki tulajdonított ezüstnyelvű adások közül sokat valójában Norman Shelly beszélt, egy rádiószínész, akit azért választottak ki, mert képes volt Churchillt utánozni olyan alkalmakkor, amikor túl részeg vagy másnapos volt ahhoz, hogy nyilvánosan beszéljen.

A Winstonról, mint a diktatúra elleni bajnokról alkotott tartós nyilvános kép elmentmondásban áll azzal a gyakran hangoztatott törekvésével, hogy - ahogyan azt 1943. május 20-án Rooseveltnek javasolta - egy "világdiktátort" hozzon létre, aki örökre megfosztaná saját francia szövetségesét minden katonai erőforrástól, és a háborút túlélő néhány németet örökös rabszolga státuszba taszítaná. A globális hatalom a Brit Birodalomra, az Egyesült Államokra és a Szovjetunióra korlátozódott volna. Roosevelt egyetértett, csak abban különbözött, hogy a "moderátor" cím politikailag elfogadhatóbb lenne.

Churchill túlélte öregkoráig élt, elhízott a fényűző lakomákon, cenzúrázott, öncélú históriákat firkált, és tucatnyi festményt festett, amelyek éppoly amatőrök, mint amennyire elfeledettek. Amikor 1965-ben végül bekövetkezett a halála, utasításokat hagyott hátra egy pompás temetésre, amely a megalománia egyéb fordulatai mellett azt is előírta, hogy a Temze partján lévő összes darut le kell engedni, amikor túlméretes koporsója elúszik mellette. Mint Shakespeare *A viharában*, az egész brit nép felkiálthatott volna abban a pillanatban: "Micsoda háromszoros számár voltam, hogy ezt a részeget istennek tartottam, és imádtam ezt az ostoba bolondot!".

Churchillhez hasonlóan F.D.R. is a public relations mestere volt. Tudta, hogyan kell a választókkal "amerikai honfitársukként" megkedveltetnie magát, és rendszeres rádióműsorait, az úgynevezett "tűzparti beszélgetéseket" gondosan megszervezték, hogy hangsúlyozzák szerény, otthonos, "almás pítés" személyiségét. Hitler és a nemzetiszocializmus 1937-ig a legkevésbé sem érdekelte F.D.R.-

t. Választási év volt, és a felületes politikus attól félt, hogy közéletét egy cikluson át tartó elnökként fejezi be. Négy évvel korábban azzal lépett be a Fehér Házba, hogy nagyképűen biztosította az amerikaiakat arról, hogy véget vet a nagy gazdasági világválságnak. De a korrupcióval átszőtt demokratikus programjai nem vezettek eredményre, és az országos munkanélküliség még mindig emelkedett. Ahogy a Führer mondta Roosevelttről: "Ha gazdaságpolitikája a békeidőben korlátlanul folytatódott volna, kétségtelen, hogy előbb-utóbb minden dialektikus okossága ellenére is megbuktatta volna ezt az elnököt".

F.D.R. karrierje egyértelműen a nemzet gazdasági egészségétől függött. Végül felismerte, hogy az ország talpra állításának egyetlen módja a termelés beindítása, és a leggyorsabb módszer a tömeges fegyvergyártás. Ahhoz azonban, hogy az amerikai gyárak fegyvergyárakká való átalakítása indokolt legyen, komoly fenyegetésre vagy legalábbis annak illúziójára volt szükség. Németország, mint friss ellenség, megfelelő bogárháttérrel jelentett. Az amerikai sajtót és filmipart uraló zsidók örömmel szolgáltak Roosevelt legodaadóbb propagandistáiként. A riogató retorikával együtt a náciellenes hollywoodi filmek bősége és a Hitler elleni könyörtelen újságírói agitáció végül olyan mértékű nemzeti hisztériát keltett, hogy az invázió küszöbön állónak tűnt. Ebben a mesterséges félelmi légkörben az elnök képes volt keresztülvinni a felduzzasztott katonai kiadásait a választói nyugtalanságtól megfélemlített kongresszuson. Azzal pedig, hogy az elnök a náci Németország (amely nem volt nagyobb, mint Texas) által az Egyesült Államokra jelentett halálos fenyegetésről kiáltott, sikeresen elterelte a figyelmet az elhúzódó, súlyosbodó gazdasági válságról, amelyet nem tudott megoldani.

Bár a pánikba esett fegyvergyártása elkezdte serkenteni a nemzeti termelést, a fegyverek romlandó áruk, amelyeket használni kell, különben rozsdásodnak, és a technológiai fejlődés miatt elavulttá válnak. Ehhez Rooseveltnek háborúra volt szüksége. Európában lebegtetett ügynöke, William C. Bullitt révén titkos ígéreteket tett arra, hogy a varsói politikusok számíthatnak a szövetségesek fegyveres beavatkozására, ha katonai összecsapást provokálnak a Harmadik Birodalommal. A lengyelek, akiket így becsaptak, és azt képzelték, hogy egy olcsón elnyert győzelmi lakomán jóllakhatnak, előidéztek az ellenségeskedést (az alábbiakban leírtak szerint), ami a lehető legrosszabbul sült el számukra. Az európai háború kezdetével azonban Roosevelt részvételre vonatkozó terveit komoly hátráltatták az országos közvélemény-kutatások, amelyek azt mutatták, hogy az amerikaiak túlnyomó többsége ellenezte az Egyesült Államok bármilyen háborúban való részvételét, kivéve, ha szándékos támadás érte. A mindig is tökéletes politikus, az 1941-es elnökválasztáson erőteljesen kampányolt egy népszerű "békeprogrammal".

Közben folyamatosan manőverezett, hogy Hitlert az Egyesült Államok elleni

hadüzenetre provokálja, hadihajókat adva a Királyi Haditengerészetnek, amerikai teherhajókon, amerikai haditengerészeti rombolók kíséretében szállítmányokat küldve Angliába, sőt közvetlenül segítette a brit katonai műveleteket. A legkirívóbb példák közé tartozott a *Bismarck* helyzetének megadása, amelyet az amerikai haditengerészet egyik PBY vízirepülőgépe rádión közölt a britekkel, akik korábban nem tudták megtalálni, és így lehetővé tette számukra a német csatahajó súlyos emberveszteséggel járó elsüllyesztését. Ugyanebben a hónapban Roosevelt megválasztották a választók, akiket meggyőztek arról, hogy elszántan távol akarja tartani országukat az európai konfliktustól, és utasította haditengerészetét, hogy "lőjenek a tengelyhatalmi hadihajókra, amikor és ahol csak találják őket". Ez messze túlmutatott az amerikai semlegesség minden más megsértésén, és hadüzenetnek minősült. Hitler mégis makacsul visszautasította, hogy ráharapjon a csalíra.

1941. augusztus 9-én, az Atlanti Charta Konferencián Rooseveltt bizalmasan megígérte Churchillnek, hogy "dolgozni fog egy olyan incidensért", amely Amerikát a legtöbb honfitársa akarata ellenére belerángatja a háborúba. Később Winston jelentette VI. György királynak, hogy az elnök stratégiája nem a háború meghirdetése, hanem annak provokálása egy incidens előidézésével. Előzőleg, október 30-án F.D.R. komolyan intonálta az országos rádióban: "És amíg önökhöz, anyákhoz és apákhoz beszélek, adok még egy biztosítékot. Ezt már korábban is mondtam, de újra és újra és újra elmondom: Az önök fiait nem fogják külföldön háborúba küldeni!" Legalábbis néhány amerikai tudós még ma is belátja Gore Viddallal együtt, hogy "Roosevelt hazugságokat mondott, hogy belevonjon minket a Hitler elleni háborúba, aminek - a fenevad természetét tekintve - sokan örültek és örülnek, hogy megtette".

Frusztráltan és attól tartva, hogy fenyegetésen alapuló gazdasága újabb, még súlyosabb gazdasági összeomlást idézhet elő, ha az Egyesült Államok nem száll be hamarosan a harcokba, az elnök kopogtatott azon, amit Harry Elmer Barnes történész "a háború hátsó ajtajának" nevezett. Ez Németország antikomintern partnerén nyílt ki. Ugyanezen az Atlanti Charta-konferencián Churchill és Roosevelt közös óhajuknak adtak hangot, hogy 1941 augusztusa után megtámadják az akkor még semleges Japánt. Tervüket Cordell Hull és más, az elnököt körülvevő politikai yes-menek megtapsolták, de katonai tanácsadói megerősítették, hogy Amerika katonailag képtelen lenne megkockáztatni az ellenségeskedést késő őszig.

Korábban, 1941. július 26-án az F.D.R. már nemzetközi olajembargót rendelt el a japánok ellen Kína lerohanása miatt, amihez természetesen semmi köze nem volt, mivel az amerikai érdekek ott teljesen hiányoztak. Akciója gazdasági szempontból halálos agresszió volt, mert Japán ipari léte teljes egészében a külföldi importált olajtól függött. A Csendes-óceán mindkét partján a szakértők kiszámították,

ták, hogy a japán társadalom a következő tavaszra szegénységbe és éhínségbe fog szétessen. Rooseveltnél azt remélte, hogy embargója arra ösztönzi majd a japánokat, hogy elsőként csapjanak le, és ezzel a nép támogatását is megszerezze a második világháborúba való bevonuláshoz.

Csalódást keltő módon a japán kabinet nem dacosan, hanem békülékenyen reagált. Shigenori Togo külügyminiszter "Ötpontos tervet" küldött Washingtonba, amelyben fontos engedményeket ajánlott fel, többek között lemondást az amerikaiak által külön említett kínai területekről, és önkorlátozást a tengerektől való japán terjeszkedésre a túlnépesedés enyhítése érdekében. Továbbá kérte a tárgyalások újrafelvételét, hogy megvitassák a kabinet "tervét" a két hatalom közötti kapcsolatok normalizálására. Rooseveltnél azonban minden volt a fejében, csak béke nem. Elhatározta, hogy a lehető leghamarabb megindítja az ellenségeskedést, az amerikai nép jóváhagyásával vagy anélkül. Már november közepén elhatározta, hogy Claire Chennault kelet-kínai támaszpontjairól amerikai légitámadást indít Japán ellen. Valójában az elnök már három nappal azelőtt engedélyezte az alattomos támadást, hogy az olajembargót bevezette volna. Churchillt, aki már régóta kétségbeesetten várta, hogy Amerika belépjen a háborúba, az amerikai külügyminiszter, Cordell Hull szigorúan titkos diplomáciai kódokon keresztül tájékoztatta a jó hírről.

A *Los Angeles Times* cikke az 1941-es japán támadás 60. évfordulóján, "Japán megszegte az amerikai törvénykönyvet Pearl Harbor előtt, a kutatás szerint" címmel. Valerie Reitman munkatárs arról számolt be, hogy a Kobe Egyetem egy fiatal japán-amerikai történelemtanárnője megtalálta a Rooseveltné-korabeli írásos feljegyzéseket, amelyeket az amerikai Központi Hírszerző Ügynökség 1996-ban titkosítás alól feloldott. Toshihiro Minohara a háború előtti titkos kódokról szóló információk között fedezte fel őket a Maryland állambeli College Parkban található amerikai Nemzeti Levéltárban. A mellékelt mikrofilmes dokumentumok különböző nagyköveteknek és szövetséges vezetőknek küldött F.D.R. táviratok japán fordításait mutatták. A tokiói kriptográfusok nyilvánvalóan feltörték az elnök legfelsőbb diplomáciai kódjait.

A megerősítés érdekében Minohara felkérte Dr. Satoshi Hattorit, a Kobe Egyetem modern történelem professzorát, hogy végezzen speciális kutatást a tokiói diplomáciai archívumokban. Egy "Különleges dokumentumok" című mappában Hattori harmincnégy gépelt, többnyire angol nyelvű közleményt talált a december 7-ét megelőző hónapokban és hetekben folytatott szigorúan titkos amerikai és brit diplomáciai megbeszélésekről. A japánok november közepén olvasták Rooseveltné döntését a támadásról. A kétszínűségről értesülve Togo, aki határozottan támogatta az Egyesült Államokkal való békés kapcsolatokat, és aki korábban ellenezte a kabinet "sólymait", a háború utáni visszaemlékezéseiben ezt

írta: "A szédülésig megdöbbszemtem. Ezen a ponton nem volt más választásunk, mint cselekedni". Csak miután elolvasták az elnök hátba szúrós tervét a maguk számára, még a japán kormány "galambjai" is úgy döntöttek, hogy lecsapnak, mielőtt ő csaphatna le először.

Eközben Roosevelt titkos terve, hogy előzetes értesítés nélkül megtámadjon egy olyan népet, amellyel Amerika még mindig békében állt, logisztikai késedelmek miatt félbemaradt. November 22-én Lauchlin Curie arról tájékoztatta, hogy a bombázók és legénységeik december végéig nem érik el a kínai támaszpontokat. A rajtaütést legkésőbb 1942 újév után röviddel indítanák el. Az a 2400 amerikai, aki Pearl Harborban meghalt, soha nem tudta meg, hogy feláldozták őket elnökük nyilvánosságra nem hozott összeesküvéséért, hogy bevonja őket egy illegális háborúba. Miután feltörte diplomáciai kódját, a japánok tudták, hogy valójában mire készül, és alig egy hónappal megelőzték őt.

De egy csapásra átadták neki azt a háborút, amelyre már régóta törekedett, hogy megmentse politikai nyakát az amerikai gazdaság tömeges fegyvergyártással történő megfiatalításával. Most az amerikaiak túlnyomó többsége örömmel szolgálta az ügyét abban a tragikus tévhitben, hogy a hazáját védi. Megválasztották őt egy példátlan negyedik hivatali ciklusra. Ekkor azonban Roosevelt már halálos gonorrheában haldoklott; a végső csapás egy agyvérzés lett volna.

Sir Robert Craigie, Anglia tokiói képviselője kijelentette, hogy a japánok ártatlan áldozatai Roosevelt imperializmusának és Churchill háttérben zajló, Amerika háborúba való bevonását célzó cselszövéseinek, bármi áron is, emberéletekben mérve. Craigie személyes szemtanúja volt a két nemzetközi bűnöző által szőtt intrikák előző fél évének. Őt támogatta Hamilton Fish kongresszusi képviselő, aki lelkesen támogatta az elnöknek az ellenségeskedés hivatalos amerikai kinyilvánítására irányuló kérését, de később bevallotta: "Roosevelt volt a fő felbujtó és tűzgyújtó, aki meggyújtotta a háború gyújtózsínóját".

Churchillhez (és minden más világvezetőhöz) hasonlóan Roosevelt is jól értette a zsidókérdést, sőt személyesen is szimpatizált a német nemzetiszocialistákkal, akik ellen még 1943 februárjában is képmutató módon megsemmisítő háborút vívott: "Nem igazán lehet a nácikat hibáztatni azért, amit a zsidókkal tettek" - vallotta Auguste Nogues tábornoknak, Marokkó francia parancsnokának a casablancái konferencián - "mert ha a német népnek azt kellett volna elszenvednie, amit a nácik hatalomra jutása előtt, akkor a világ egyetlen más népe sem cselekedett volna másként". F.D.R. megértése a zsidókról még erkölcstelenebbé teszi az ő és Churchill készséges engedelmességét. Nem volt ostoba balek, hanem tudatában volt a gonosznak, amelyet szolgált.

Franklin Roosevelt a háború befejezése előtt halt meg, amelyet ő, minden más személynél jobban, ő idézett elő. Ezekben az utolsó hónapokban Jaltában talál-

lkozott hírhedt összeesküvőivel. A szifiliszos betegségtől leépült és szellemileg kiegyensúlyozatlan fizikailag, fényképészeknek ült a részeg Churchill, akinek birodalma már-már eltűnt, és Sztálin között, aki a nyugati hatalmak enervált állapotán merengve, amelyet e két szánalmas figura testesített meg, titokban mosolygott magában, mint a kommunista macska, aki épp most nyelte le a kapitalista kanárirajt. Az *Encyclopedia Britannica* így jellemzi a jaltai szovjet potentátot: "Félelmetes tárgyaló, aki túljárt a külföldi államférfiak eszén".

1879-ben született Joszif Viszarionovics Dzsugasvilli néven, de nevét Sztálinra változtatta (az orosz "acél" szóból, a *sztálból*), miután lelkes kommunista lett. A Szovjetuniót feldúló korai német győzelmek miatt így jajgatott: "Minden, amit Lenin épített nekünk, örökre elveszett!". Ahogy a tengelyhatalmak előrenyomulása 1941 első nyarán folytatódott, a távoli *dácsájába* bezárkózva hosszan tartó tivornyázásba kezdett, és a Szovjetuniót teljesen magára hagyta. Bár a német invázió június 22-én kezdődött, Sztálin július 3-ig túl részeg volt ahhoz, hogy nyilvános beszédet tartson; még akkor is alig tudott motyogni mély monoton hangján, amely csak a defetizmusra ösztönzött. Az alkoholos szünet azonban bizonyára jót tett neki, mert végül kijózanodott annyira, hogy a következő télen személyesen vezesse Moszkva védelmét. Cinikusan felhagyott a marxista retorikával, amely szerint egész életében élt, és hirtelen az életnél nagyobb szláv nacionalistának állította be magát. A képmutató póz bevált, és az addig demoralizált oroszok milliói gyűltek össze hazájuk sikeres védelmében.

A háború hátralévő részében kiváló hadvezérnek bizonyult, kevésbé katonai képességei miatt - amelyekkel gyakorlatilag nem rendelkezett -, mint inkább a Szovjetunió fegyveres erőinek kíméletlen átszervezése és vezetése miatt. Szembesülve azzal, hogy az enyhíthetetlen vereség miatt nagymértékben demoralizálódtak, országa ellenállását a Vörös Hadsereg komisszárijainak rendszerével erősítette meg, akik szó szerint az orosz katonák mögött álltak, pisztolyuk készenlétben, hogy lelőjenek mindenkit, aki meginog. Összehasonlítva a német Gestapo teljes létszámával (7500 fő) 1939-ben, a Szovjetunió ugyanebben az időben nem kevesebb, mint 366 000 titkosrendőrt alkalmazott.

Sztálin dicséretére legyen mondva, hogy Oroszországot már bevezette az ipari korszakba (bár tízmillió meggyilkolt paraszt, a *kulákok* kárára), most pedig néhány hónap alatt gigantikus, totális háborúra felkészített lőszergyárakká alakította át a gyárakat. Olyan szovjet harctéri taktikát alakított ki, amely minden stratégiát figyelmen kívül hagyva csak akkor támadott embereket és anyagiakat, amikor az ellenfél túlerőben volt, függetlenül a katonái által elszenvedett mindig súlyos veszteségektől. Néha ezek a tömeges támadások beváltak, gyakran azonban kudarcot vallottak, és mindig az orosz emberek és gépek nagyarányú pusztulásával jártak. A szovjet sikerek Sztálingrádnál, Kurszknál és a háború végéig

megegyeztetni látszottak Sztálin nyilvánvaló katonai vezető szerepét, még Adolf Hitler szemében is.

De a Führer és a külvilág nem tudta, hogy Sztálin győzelmeit minden egyes csata előtt a német vezérkar árulói adták át neki, akik Leopold Trepperrel, a "Vörös Zenekar" kémhálózat zsidó vezetőjével együttműködve továbbították Hitler terveit a szovjet főparancsnokságnak. Ahogy Winston Churchill rámutatott, az orosz forradalom nagyrészt zsidó ügy volt, és Joszif Sztálint - akit a zsidók, mint Leó Trockij és Grigorij Zinovjev, szellemtelen, de hajlékony bábnak tartottak - a zsidók strómanjaként állították be szovjet zsarnokságukhoz. A Lenin halála utáni első vezető triumvirátusban Zinovjev és egy másik kommunista zsidó, Lev Kamenyev között ült.

Sztálin, Churchill és Rooseveltt közönséges, korlátozott intelligenciájú középszerűségek voltak, akiket csak a személyes hatalom és presztízs iránti hatalmas vágyaik határoztak meg. A kapzsi politikai nemlétezőkből sosincs hiány, és könnyen elérhetőek a ritkábban látott zsidó drótkötegek számára, akik számára az ilyen készséges senkiháziak éppoly gyakoriak, mint amennyire teljesen eldobhatóak. A háború különböző dolgokat jelentett a benne részt vevő világ vezetői számára. Churchill számára egyszerűen a leghálásabb lehetőséget jelentette a megélhetésre és a pénzügyi botrányok elkerülésére. Rooseveltt számára ez volt az egyetlen módja annak, hogy kilábaljon a gazdasági válságból és megmentse politikai egzisztenciáját. Sztálin úgy üdvözölte, mint a legjobb esélyt arra, hogy egy újabb Dzsingisz kán legyen, egy szovjet uralom alatt álló bolygó uralkodója. Ezeknek az embereknek a második világháború csak eszköz volt személyes céljaik eléréséhez, amelynek semmi köze nem volt a fasizmusnak, a demokráciának, a civilizációhoz vagy bármely más közügyhez, amelyekkel sok millió ember kárára a magánügyeik kirakatát díszítették.

A szövetséges vezetők abban hasonlítottak egymásra, hogy mindannyian személyes problémáktól szenvedtek, amelyek kiforgatták viselkedésüket. Churchill reménytelen alkoholista volt. Mint minden nagyívó, ő is rossz részeges volt, paranoiától és függőségtől a harciasságig visszahullva. F.D.R. a Roosevelthagyományok szerint fizikailag erőteljes ember volt, amíg korai felnőttkorában a gyermekbénulás le nem sújtotta. Az az igény, hogy saját megalázó gyengesége ellenére erősnek kelljen tennie, túlkompenzálta és külső agresszióban vezette le frusztrációját. Sztálin torz, elszáradt karral született, ami miatt mélyen gyökerező kisebbségi és bosszúérzetet táplált, akárcsak Shakespeare III. Richárdja.

Ők voltak az esélytelenek és a balekok, a nyomorék pszichopáták, akikre nemzetek sorsát bízta. Churchill és Rooseveltt maguk is részben zsidók voltak, míg Sztálin, aki grúz nemzsidó volt, zsidó családdal élt (a kommunista Kagonovicsokkal), zsidó nőt vett feleségül (Nagyezsda Allilujeva), és még jiddisül is

beszélt. A szövetségesek és a tengelyhatalmak faji különbségei tehát világosan kirajzolódtak a vezetésükben. Mint ilyen, a második világháború, vagy ha már itt tartunk, az egész emberi történelem megértése lehetetlen a zsidók szerepének méltatása nélkül. Ez sehol sem nyilvánvalóbb, mint a második világháború történetében, amely a húsz évvel korábban Adolf Hitler által ellenük indított nemzetiszocialista politikai harc logikus, elkerülhetetlen, katonai folytatása volt.

Ahhoz, hogy harcának értelme legyen, tisztázni kell, hogy az első világháború utáni demokratikus Németország a zsidó kommunisták játszótere volt, akik Lenin diktumát követték, miszerint a világ vörös forradalma a birodalmon keresztül vezet. A német emberek szó szerint éhen haltak München és Berlin utcáin, képtelenek voltak valódi munkát találni, és hálások voltak az alantas, gyakran megalázó munkákért, amelyek ritkán jutottak az útjukba. A nemzet csecsemőhalandósága az egekbe szökött. Éhínség, mélyszegénység, fiatalkori bűnözés, bűnözés, erkölcstelenség, kulturális rothadás, politikai utcai erőszak és társadalmi káosz uralkodott. Eközben a zsidó földspekulánsok egyik napról a másikra meggazdagodtak azáltal, hogy a "Nagy" háború katasztrofális hatásai miatt nincstelenné vált németektől hatalmas ingatlanterületeket, főként farmokat vásároltak fel. Akkor is, mint most, a zsidók uralták a legtöbb szakmát (különösen az orvostudományt, a sajtót, a művészeteket és a kormányzást), mivel a németeket a versailles-i szerződés "törvényesen" megfosztotta a jogaiktól. Ugyanakkor az 1920-as évek romlott weimari köztársasága a marxista és kapitalista zsidók vegyes csapata volt, akik az elszegényedett német népet nem tekintették többnek, mint ideológiai és gazdasági babzsáknak. Egész államokat, városokat és településeket, mint Bajorország, Berlin és Coburg, kommunista bűnözők foglaltak el; gyakorlatilag minden vezetőjük - Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg, Kurt Eisner stb. stb. - zsidó volt.

De egy olyan népi megmozdulás győzte le őket, amilyenre még nem volt példa, amikor Adolf Hitlert kancellárrá választották. Sok zsidó elhagyta Németországot, és a Szovjetunióba, Franciaországba, Angliába és az Egyesült Államokba emigrált, ahol azonnal bosszúháborúra kezdtek agitálni. A nemzetiszocializmus népszerűségével elpárolgott minden politikai és pénzügyi befektetésük a véglegesen legyőzött Németországban. Már 1933 nyarán, alig néhány hónappal Hitler választási győzelme után, a New York-i Madison Square Gardenben tömeggyűlést rendeztek a világ zsidóságának legbefolyásosabb személyiségei. Szóvivőjük Samuel J. Untermyer volt, aki tökéletes választás volt az általuk javasolt munkához. Huszonhat évvel korábban Untermyer az amerikaiak többségének tiltakozása ellenére rávezette az Egyesült Államokat arra, hogy hadat üzenjen Németországnak. Ezt a figyelemre méltó teljesítményt úgy érte el, hogy lefizetett egy Woodrow Wilsont botránnyal fenyegető zsarolót, azzal a feltétellel, hogy az indiszkrét elnök

visszavonja kormánya nem-háborús politikáját. (Az első világháborúban való amerikai részvétel zsidó eredetét a neves kutatók, Andrew Collins és Chris Ogilvie -Herald cáfolhatatlanul feltárják).

Most, 1933-ban, a hivatásos háborús uszító ismét nekilátott. Untermeyer "szent háborút" hirdetett az Új Németország ellen, amelyet később minden prominens amerikai zsidó támogatott. "Amit mi javasolunk, és már messzire mentünk afelé, hogy egy tisztán védekező gazdasági bojkottot folytassunk, amely aláássa a Hitler-rezsimet" - mondta - "és észhez térítse a német népet azáltal, hogy megsemmisíti exportkereskedelmét, amelytől a puszta léte függ".

Untermeyer "szent háborút" hirdetett egy olyan nép ellen, amely eddig senkinek sem ártott, a zsidó újság, *Natscha Retsch* a legjobb ószövetségi hagyományok szerint gyilkos dühkitörést okozott: "A háborút Németország ellen minden zsidó közösség, konferencia, kongresszus, minden egyes zsidó fogja vívni!". Ezáltal a Németország elleni háború ideológiailag felélénkíti és előmozdítja érdekeinket, amelyek megkövetelik Németország teljes megsemmisítését. A veszély számunkra, zsidók számára az egész német nép, Németország egésze, valamint egyénileg is veszélyt jelent. Ezt kell ártalmatlanná tenni minden időkre."

Adolf Hitler végrendelete, amelyet halála napján, 1945. április 30-án írt alá, úgy tűnik, alátámasztja ezt a vad agitációt: "Nem igaz, hogy én vagy bárki más Németországban 1939-ben háborút akart volna. Kizárólag azok a nemzetközi államférfiak kívánták és szították, akik vagy zsidó származásúak voltak, vagy zsidó érdekekért dolgoztak".

Több mint hatvan évvel később a zsidók még mindig az "elkövető faj" tagjaiként emlegettek minden németet, függetlenül attól, hogy egyesek közülük mennyire zsidóbarátok vagy náciellenesek. Így ítélte el a Kanadai Zsidó Kongresszus a kanadai igazságügyi minisztérium "Háborús és emberiség elleni bűnökkel foglalkozó részlegének" vezető történészét, Ruth Bettina Birnt, egyszerűen azért, mert nem zsidó német volt, pedig nemzetiszocialisták ellen folytatott büntetőeljárást!

Untermeyer "szent háborújának" első szakasza egy gazdasági bojkott volt, amelynek célja Németország elpusztítása volt "nem zsidó barátaink millióinak segítségével" (*The New York Times*, 1933. augusztus 7.). A *Cion Tanult Vének jegyzőkönyveiben* (a világ vezetőinek a 20. századforduló környékén tartott titkos találkozásának jegyzőkönyve) felvázolt stratégiát parafrázálta, amely szerint minden nem-zsidó nemzetet, amely fellázad a zsidó tervek ellen, gazdasági szankciókkal kell megfojtani. Ezek a katonai intézkedések előjátékaként szolgálnának más nem-zsidó országok által hozott katonai intézkedésekhez, ahol a zsidók még mindig politikai (azaz pénzügyi) befolyást gyakorolnak. A VII. jegyzőkönyv 3. pontjában a jegyzőkönyvben ez áll: "Minden elnyomó cselekedetre háborúval kell

válaszolnunk annak az országnak a szomszédjaival szemben, amelyik szembe mer szállni velünk".

Bár a közvélemény formálói hisztérikusan és következetesen "hamisítványnak" bélyegezték, a dokumentum hitelességét mégis maguk a zsidók állapították meg. Az *Óvakodj Istentől* című könyvében: *The Ultimate Paradoxon* című könyvében a dél-afrikai zsidó történész, David Ash úgy írja le a "Cion tanult véneinek jegyzőkönyvei"-t, mint az emberiségnek szóló valódi figyelmeztetést, miszerint a zsidók a bibliai tanokat arra használják fel, hogy hatalmat ragadjanak magukhoz és saját céljaikat támogassák" (Parfrey, 405). Az 1980-as évek elején a 20. század közepének egyik legbefolyásosabb zsidója, Armand Hammer, az amerikai Occidental Petroleum Corporation főnöke, Nixon és Reagan elnökök politikai bábjátékosa, más zsidókkal (Robert Maxwell médiamogul, Shaul Eisenberg izraeli multimilliomos, Albert Reichmann, a világ legnagyobb ingatlancégének vezetője stb.) nemzetközi vállalatot hozott létre. Hammer szemtelenül "Cion véneinek" nevezte ezt a világ legbefolyásosabb embereiből álló milliárdosok klubját (Epstein, 322). Végül is a cionizmus világvezetője csak azt ismételte meg, amit Untermeyer és a *Jegyzőkönyvek* 3. pontjának 7. pontja állított, amikor Chaim Weizman 1941-ben azt mondta Winston Churchillnek, hogy a zsidók vették rá Amerikát, hogy harcoljon Németország ellen az első világháborúban, és ezt fogják tenni a második világháborúban is (Irving, *Churchill's War*, Vol. 2, 76,77).

Dr. M. Raphael Johnson azt írja, hogy Untermeyer bojkottja "nem csupán metaforikus értelemben volt háborús cselekedet: ez egy jól kidolgozott eszköz volt Németország, mint politikai, társadalmi és gazdasági egység elpusztítására. A Németország elleni zsidó bojkott hosszú távú célja az volt, hogy csődbe vigye a Németországra az első világháború után kiszabott jóvátételi kifizetések tekintetében, és hogy Németországot demilitarizáltan és sebezhetően tartsa. A bojkott valójában eléggé megnyomorította Németországot. Olyan zsidó tudósok, mint Edwin Black, arról számoltak be, hogy a bojkottra válaszul a német exportot 10%-kal csökkentették, és sokan követelték a külföldön lévő német vagyonok lefoglalását"(43). Mindezt egy olyan nép ellen indították, amelynek eddig egyetlen "bűne" az volt, hogy bírálta a zsidókat.

A világméretű bojkott azonban kudarcot vallott, mert a nemzetiszocializmus gazdaságilag függetlenítette Németországot a nemzetközi pénzhálótól. És egyetlen zsidónak sem kellett elmondani, hogy mi fog történni, ha más nem zsidó népek is ráébrednek a zsidó hatalom valóságára, ahogyan a németek is tették. Emellett Hitler megoldotta a munkanélküliséget és helyreállította a jólétet az országában, miközben a nyugati civilizáció többi része a nagy gazdasági világválságban vergődött. Ha az ő példáját más országokban is átvennék, a Rothschild-ház által létrehozott zsidó nemzetközi bankhálózat összeomlana.

A Hitler elleni agitáció a külvilágban az 1930-as években nemcsak Untermeyer "hadüzenete" fényében válik világossá, amelyet a New York-i Madison Square Garden pódiumáról mondott. Franciaországnak volt egy zsidó miniszterelnöke, Leon Blum, míg Isaac Leslie Hore-Belisha, 1. báró Hore-Belisha, Nagy-Britannia zsidó hadügyminisztere és leghangosabb háborús uszítója volt. Nem meglepő, hogy Churchill az összeesküvő "Focus" érdekében tett szolgálataiért peerage címet adományozott neki. Aztán ott voltak a szovjet zsidók, akiknek az egy világkormány bevezetésére irányuló terveit a nemzetiszocializmus ideológiai vonzereje fenyegette messze a német határokon túl. Minden okuk megvolt azt hinni, hogy ugyanazok a dolgozó tömegek, amelyeket megnyertek a marxizmusnak és hatalomra juttatták a nemzetiszocializmust Németországban, ezt más országokban is megismétlik, és ezzel örökre véget vetnek Karl Marx álmának a zsidóság által uralt nemzetközi "proletariátus diktatúrájáról".

Azáltal, hogy Adolf Hitlert egyoldalúan az emberiség legnagyobb ellenségeként ábrázolták a sajtóban és a filmiparban, a zsidók elkezdtek lélektanilag megteremteni a gyűlölet légkörét, amely a fegyveres ellenségeskedés előfeltétele volt. De hatvan évvel békeidőben tett agressziónyilatkozatuk után még a zsidó szerző, Lenny Brenner is elismerte: "A háború előtt a cionista vezetők hatalmas nemzetközi bojkottot hirdettek a német kormány ellen. Ez az agresszív politika olaj volt az amúgy is gyújtogató helyzetre, és következésképpen hozzájárult a holokauszt [sic] elindításához"... (Parfrey, 404,405).

Ludwig Lewisohn, az F.D.R. egyik "tanácsadója" és az Amerikai Cionista Szervezetek vezetője 1942. október 3-án a New York-i *The Jewish Mirror* című lapnak azt mondta: "A zsidó nép a háború természetének szimbóluma. Senki más. Semmi más. Ez az alfája és az omegája, az egész ügy kezdete és vége!" A 61 millió halálos áldozat (nem beszélve a 240 millió sebesültről, a kommunizmus alatt generációkra rabszolgasorba taszított számtalan milliőról és a pótolhatatlan kulturális kincsek eltörléséről), amely a konfliktus eredménye, amelyet népe nevében magára vállal, az egész emberi történelem legvéresebb háborús bűnösévé teszi.

Az NSDAP/AO a világ legnagyobb Nemzetiszocialista propagandaszállító!

Nyomtatott és online folyóiratok sok nyelven

Könyvek százai sok nyelven

Webhelyek százai sok nyelven

Translated from the SS Original

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

English / German / British / English

English - German / British - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to
find out how
YOU can help!